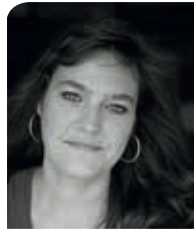

CSALÁDI KALANDKÖRKÉP

Családunkban mindenki nyitott a kalandra, ami jó, mert így van is részünk benne. Tisztázásra inkább az szorul, kinek mit is jelent pontosan a nagy kaland, és hogyan tudja azt érvényesíteni a többiek körében.

Szöveg - **Póta Réka** / Illusztráció - **Szűcs Édua**

♦ Apát élete nagy mulasztásai izgatják, szeretné például hátizsákkal bejárni a világot meg körbeciciklizni a Balatont. Részemről mehet, csak minimum egy gyermeket vigyen magával! Trenírozza is a nagyobbikat, akivel rendszeresen kirándulós és biciklizős apa-lánya programokat szerveznek. Fanni egymaga is nagy kalandornő, rettentően szeret minden olyan akciót, amikor kikerül a mi ügyeletünk alól. Kicsiben ez úgy néz ki, hogy méterekkel előttem sétál, mint aki már az anyukája nélkül mehet, és ha megkérem, hogy várjon meg, vagy esetleg utol akarom érni, még jobban nekiiramodik.

Emma, akit ilyenkor futólépésben tolok magam előtt a babakocsiban, azzal szórakoztatja magát, hogy különböző dolgokat hajigál ki a babakocsiból. A fél zsömle engem kevésbé izgat, őt annál inkább, amikor rádöbben, hogy nem eheti meg. A fél pár cipő, kis sapka vagy cumi azért már engem is lázba hoz, és igyekszem szlalomban összeszedni, úgy, hogy közben Fannit se tévesszem szem elől. Ennél nagyobb távolodás Fanni részéről, amikor kijelenti, hogy a Maminál vagy a Mamánál alszik. (Nálunk a nagymamák megnevezésében egy magánhangzónyi a különbség, de mire mi megszoktuk, Fanni elkezdte őket heccből keverni.)

Az első ilyen alkalommal több programot is elterveztünk estére a férjemmel, hisz Emma még csak a pocakomban volt, ám romantikázás és filmnézés helyett távol lévő elsőszülöttünk fotóit és videóit nézegettük összeszorult szívvel, és közben borzasztóan üresnek éreztük a lakást. Ahelyett, hogy kialudtuk volna magunkat, felszínesen hánykolódtunk, mert azon járt az eszünk, vajon el tudott-e aludni, nem sír-e, nem ébred-e föl, és mi van, ha mégis, és nem vagyunk ott... Amikor másnap reggel megtudtuk, hogy minden simán ment, férjem összeomlott: „Már nem szeret minket! Nem is hiányzunk neki.” Azóta Fanni már rendszeresen tölt hol az egyik, hol a másik nagymamánál egy-egy éjszakát és titkos kalandokkal teli napot.

Apának ilyenkor minden megmaradt reménye Emmában koncentrálódik, akinek még olyan dolgok jelentik az izgalmat, mint hogy a kisautót maga előtt tolvá végiglépdel a folyosón, hogy az ölkéből ő nyomhatja meg a liftgombot, vagy hogy egyedül próbálkozik beletunkolni a kiskanalat a főzelékbe.

Az önállóság érzésének izgalmát az sem veszi el, hogy a kistányér és a szája közt félúton többnyire kipotyog minden a kanálból. Gyönyörűséggel tölti el, hogy ha megnyomja az orrunkat, akkor bűgő hangot adunk ki a szánkron, és ha kinyitjuk az autó ajtaját, a feje fölött felvillan a lámpa. Emlékszem még, amikor Fanninak is olyan dolgok jelentették az izgalmat, mint hogy lenyűgözve nézte, hogyan forognak a ruhák a mosógépben, vagy mekkorát koppannak a tárgyak, ha ledobja őket. Hosszú percekét időztünk egy-egy bogár, lehullott falevél vagy lépcsőre nőtt mohatelep megfigyelésével. Most Emma az, aki a játszótéren ücsörögve összevont szemöldökkel, két ujját összecsupve veszi fel a kis bogyót, kavicsot, botocskát, és afféle tudós tekintettel vizsgálja őket. Nemsokára már neki is a kopogós cipő meg a pörgős szoknya lesz az egyik fő gondja, akárcsak most a nővéreinek. Akkor már neki is szólnak az apai dörgedelmeik: „Túl csinos, hogy így kimehessen az utcára!” Mindent összefoglalva úgy látom, nekik felnőni, nekünk meg elengedni őket a legnagyobb kaland. ♦

KALANDOK A KERTEK ALJÁN

Szöveg - **Tahin Ráhel** / Illusztráció - **Szűcs Édua**

♦ Anya sokszor mondja, mennyire szeretné, ha legalább egy kicsit hasonlítana a kertünk a szomszéd néni csudakertjére.

Mert a mi kertünk olyan, mintha kecskéket tartanánk. Ebben Apa és Anya szerint még a szomszédok is megegyeznek. De én szeretem. Igaz, hogy a sok focitól a fű már kezd kipusztulni, de a bokrok még bírják, és mindig kinő benne egy-két virág is. S ha némelyik még ki is tud nyílani (mert mindet azért nem rúgjuk le a labdával), akkor Anya nagyon boldog. Egészen addig, amíg csokorba nem szedjük, hogy örömet szerezzünk neki.

– Ugye, ezt nem a mi kertünkben szedtétek...? – mondja ilyenkor, pedig látszik, hogy nem a boltban vettük. De aztán nevet, és vázába teszi.

Igaz, azt is szokta mondani, hogy inkább nézi az üres kertet, mint hogy még a virágok miatt is mérgeskedni kelljen – meg hogy a három kis kecskének is játszani kell valahol.

De azért irigyli a szomszéd néni kertjét, ahol béke van, nyugalom, meg napernyő, s még a fán is tulipán nő – ráadásul nem is piros, mint nálunk, hanem fehér és rózsaszín! Ott aztán van fű, meg mindenféle virág! A kerítés tövében például egészen különlegesek: hosszú a száruk, a bimbójuk meg sötétlila, és olyan, mint egy pamacs.

Messziről nem érezni, de ha elég közel megyünk hozzájuk, hagymaszaguk van.

Erre akkor jöttünk rá, amikor Danival a Fáraó ellopott kincsei után nyomoztunk. Én voltam Tintin, Dani, meg a kutyám, Snowy, és azt játszottuk, hogy a mi kertünk a sivatag, a szomszéd nénié meg az ellenséges oázis. Megvártuk, míg esteledik, hogy feltűnés nélkül szemügyre lehessen venni az ellenség városát, aztán felmáztunk az ezeréves kőkerítésre – amit Apa szerint már csak a borostyán tart össze, Anya szerint meg már az sem. De amikor a tetején voltunk, a város helyett azt láttuk, hogy megint Anyának van igaza: a kerítés roppant egyet és összeroskadt alattunk. Snowy, meg én beestünk a szomszéd néni csodálatos kertjébe. Na, akkor éreztük a hagymaszagot.

Az esés nem fáj, jó puha volt a föld, és nem is magas a kerítés, de azért megijedtünk, mert nem így terveztük, és a kert sem úgy nézett ki, mint előtte – ráadásul eleinte attól is féltünk, hogy megjelennek az ellenséges katonák. Aztán láttuk, hogy a szomszéd néni nincs itthon.

Feltápszkodtunk. Körülöttünk lila virágok feküdtek a földön, az ágyás meg olyan volt, mintha egy kézigránát csapódott volna be. – Ó, Boldizsáj! Megtaláltuk a fájahó kincsét! – mutatott Dani a pamacsokra, mert még nem fogta fel, hogy mára vége a Tintinnek. Más kalandok következnek.

Gyorsan összeszedtük a letört virágokat, és megpróbáltuk felállítani azokat, amik még a szárukon voltak. Nem nagyon sikerült.

Akkor a kapun át hazalopakodtunk, és riadóztattuk Ágót.

– Azonnal szólni kell Anyáéknak, és bocsánatot kérni a nénitől! – adta ki rögtön az utasítást, mintha ő lenne a két Thompson egyszerre. De aztán megállapodtunk, hogy kevésbé fognak haragudni, ha előbb megpróbáljuk helyrehozni a dolgot. Dani hazaszaladt, és áthozta a kis gereblyét. Ágó meg szép hosszú csíkokat húzott vele a földbe, és igaz, hogy a bombatölcsér nem lett kisebb, viszont sikerült pár fekvő virágot kigereblyéznünk, úgyhogy a végére szerintem sokkal rendesebb lett az ágyás.

Az idő is nekünk dolgozott: egyre sötétebb lett, ezért úgy döntöttünk, ráérünk holnap elmondani, addigra legalább mindenki kipihen magát. Fogtuk a gereblyét, meg a virágokat, és hazamentünk szépen vacsorázni.

Nem is lett volna semmi baj, ha Dani nem aranyoskodik már megint.

– Anya!!! Hoztam neked vijágot! És nem is a mi kejtünkéből szedtem! – ujjongott, és odaadta a pamacsokat.

Mi Ágóval kicsit hátramaradtunk...

Aztán el kellett mesélni minden, és még vacsora előtt kiderült, hogy Anyának sincs mindig igaza: mert nem számít, hogy az üres kertet nézi, ő így is kiválóan tud mérgeskedni a virágok miatt. Szerencsére vacsora után Apa megvigasztalta:

– Látod? – mondta. – Máris sokkal jobban hasonlít a kerted a szomszédasszonyéra! ♦

DERÉK

Vannak, akik megmásszák a Mount Everestet, mások körbehajózzák a Földet vagy gyalog elzarándokolnak Csíksomlyóra. Én húsvétvasárnap reggel beértem azzal, hogy – mint szűk húsz éve mindig – elrejtsem a kertben a csokitojásokat –, nyuszikat, cukorkákat, matricás füzeteket és megannyi izgalmas meglepetést, amit feleannyi idő alatt szednek össze a gyerekek, mint amennyit az elhelyezésükre fordítottam.

Szöveg - Ungváry Zsolt / Illusztráció - Szűcs Édua

♦ Idén aztán odáig fokoztam a tevékenységet, hogy kora délután még néhány tő eper átültetésébe is belevágtam. Nagyjából nyolcszor kellett az ásót a földbe nyomnom, ám a hetedik után pokoli fájdalom állt a derekamba. Megmerevedtem, elejtettem a szerszámot és összecuklottam. (Lehet, hogy nem szenteltem meg eléggé az Úr napját, azért kaptam a büntetést, pláne, hogy ez még a boltzárás időkre esett.

De tudjuk, hogy Jézus is szombati napon gyógyított, és hasonló helyzetben szerintem ő sem várta volna meg a hétköznapokat az epertővek átültetésével.)

Négykézlábra ereszkedve sikerült megközelítenem a házat, és szembesülhettem a relativitáselmélet egy sajtóságos példájával: a máskor nevetségesen csekély távolság hirtelen sokszorosára nőtt. Nem hiszem, hogy nagyobb erőfeszítésbe

kerül a hegycsúcs utolsó méterein küszködni vagy az emeletnyi hullámok között hánykolódó csónakot a felszínen tartani. Igazi kaland volt tehát eljutni az ágyig, ahol elfoglalthattam egy olyan pozíciót, amelyről a következő napokon alig-alig mozogtam el.

Másnap már nyilvánvalóvá is vált, hogy az öregek kidőlésével megnyílik a tér a fiatalok előtt: a fiúk hármában indultak locsolni, most először nélkülem. A legnagyobb vezethette az autót, a legkisebb locsolóverseket magolt, és szemlátomást inkább élvezték a kialakult helyzetet, mintsem kétségbeesetek volna mozgásképtelen apjuk láttán. S míg ők szorgosan gyűjtögették tarisznyájukba a tojásokat, engem az otthon maradt két nő (feleségem és leányom) támogatott kétfelől, ha a természet törvényeinek engedelmességgel mindenképpen el kellett hagynom biztonságos bázisomat.

Pár nap múlva már magamban is eltotyogtam – misére menve az utcán elhúzott mellettem egy nyolcvanöt év körüli néni –, de például a karom felemelése még nehézséget okozott. Így történt, hogy Botond életében először megkaparintotta a fűrőgépet, és utasításaim alapján felszerelte magának az olvasólámpáját a falra. Hétvégén már a fűvet is ő nyírta.

Miközben hátamról az oldalamba hengerződtem az ágyban – ilyenkor derül ki, mennyi izom használata szükségeltetik

a legártatlanabb mozdulathoz is, a tüsszentésről és köhögésről nem is beszélve –, konstatáltam, milyen öröm az apának, amikor a fiai önállósodnak. Éppen ezen merengtem, a test sebezhetőségén és mulandóságán töprengve, amikor csörgött a mobilom. Édesapám keresett, aki persze mit sem tudott állapotomról – nem is akartam vele terhelni –, s igazából csak a memóriáját akarta tesztelni.

– Tudod, Zsoltikám – magyarázta –, attól tartok, hogy szellemileg hanyatlok.

– Ugyan... – kezdtem volna, ha egy görcs nem készül éppen szétroppantani a gerincemet, ami néhány másodpercre kiiktatott a világból.

– Arra gondoltam – folytatta zavartalanul –, elmondanám a pi első húsz tizedes jegyét, ellenőrizd, légy szíves...

S már sorolta is: három egész tizenégy, tizenöt, kilencvenkettő, hatötvenhárom...

– Egyet hibáztál – javítottam ki a végén. – Nem ötnyolcvanhárom, hanem ötnyolcvankilenc...

– Igen... – pár pillanatig hallgatott. – Hát egy hiba még nem olyan vesztes, ugye?

– Nem, ennyi belefér – nyugtattam meg, és gyorsan kinyomtam, nehogy meghallja a kiáltást, amit kénytelen voltam hallatni, mivel úgy éreztem, valaki derékon döfött egy hatalmas késsel. ♦